

26α

1491-1501. Απόφαση Οθωμανού αξιωματούχου. Αγ. Όρος.

Vassiliki Kravari (ed.), *Archives de l'Athos. XVII. Actes du Pantokrator*, Paris 1991, σ. 180, αρ. 28.

27

1493. Διαθήκη. Βενετία.

Κ. Μέρτζιος, «Ἡ διαθήκη τῆς Ἄννας Παλαιολογίνας Νοταρᾶ», *Ἀθηνᾶ* 53 (1949), σ. 17-20 (= Κ. Τσικνάκης, «Ο ελληνισμός της Βενετίας (13ος-18ος αιώνας)», στον τόμο *Venetiae quasi alterum Byzantium. Όψεις της ιστορίας του βενετοκρατούμενου ελληνισμού: Αρχειακά τεκμήρια*, Αθήνα 1993, σ. 562-564, αρ. 7 και Χρύσα Μαλτέζου, *Ἄννα Παλαιολογίνα Νοταρᾶ*, Βενετία 2004, σ. 84-87, αρ. 3).

1493, 24 Μαρτίου

«Ὁ ὄνοματι τοῦ αἰώνιου θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. Ἐτι τῆς ἐνσάρκου εἰκονωμίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ χιλεῖους τετρακοσίους ἐνενήντα τρεῖς, μινῇ Μαρτίου, ἡμέρα κδ'. Φρηκτὸς μὲν ὁ θάνατος καὶ φώβων γέμων πολὺν καὶ νῆν τοῖς χριστιανῶν σκῶντας ἀεὶ τούτῳ προσδοκᾶν καὶ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐτιμάζεσθαι, ὥθεν καγὼ Ἄννα, θηγάτηρ του μεγαλωπρέπαιστᾶτος καὶ ἐνδοξωτάτου κῆρ Λουκα του Νώταρά, ποτὲ μεγάλου δουκὸς τῆς Κονσταντίνουπόλεως, ἐν ἰγία υπάρχοντι το σώματει, σώας ἔχων τας φρένας καὶ τὸν νοῦν, εὐβουλήθην τα περι ἑμοῦ καλὸς διορθώσασθαι καὶ κατα τῷ ἑμῶν θέλημα διάτάσσωμε το μὲν πρῶτον ἀφήνω πάσιν τῆς χρίστιανοῖς τὴν ἐν χριστῷ ἀγάπην καὶ μετα τέλους τὴν συχώρισιν, ἐπιτα ἀφήνω διὰ πιστοτάτους μου ἐπιτροποὺς καὶ κομισαρίους τὸν ὑψηλῶτατον κύρω Νικολῶ Μουτζένιγω τὸν πρῶκουλατῶρον καὶ τὸν ὑψηλῶτατον κύρω Ἰωάννη τὸν Μπήζανη, ὁπίος ἦτον τῶρα κάβος τὸν δέκα, καὶ τὴν υψηλωτάτην κατα κόσμον Θεοδώραν, τὴν ἀδελφήν μου, καὶ κῆρ Νικωλάον τὸν Βλαστόν, τὸν φατῶρε μου, ὁπίος πολάκεις ἐκοπίασεν ἱγοῦν χρόνους Γ', καὶ ἐκῆνδῆνεῦσεν ἐν φυλακῆς καὶ ἐν μάρτυρίῳ ἔλαβεν σκάσους δ' ἀδίκους, διὰ τὰς κρίσεις μου καὶ διὰ τὰς ὑπωθέσεις μου καὶ δια τούτο πιῶ πρὸς αὐτὸν τὴν καλὴν ἀμειβή, ἥνα καὶ αὐτὸς ἐνε κομοσάριός μου καὶ ρεζήντουαριός μου καὶ τα ἐξεῖς καὶ αὐτῇ μου εἰ ἐπιτρόπη καὶ κομεσάριη να πίσουν καὶ να τέλειόσουν ὅλλα τα κάτοθεν γεγραμένα: πρῶτον. να μὲ μνήμῳνεύουν ἐμὲν καὶ τοὺς αὐθέντας τοὺς γωνεῖς μου καὶ τοὺς εδείκοῦς μου κατα τὴν τάξιν τῶν Ρωμαίων χριστιανῶν, ἀκόμη να ἐξόδεύσουν ἀπο τὸν βίον μου δουκάτα πέντακόσια να κτήσουν ἢ να καλεῖεργήσουν μίαν ἐκλήσιαν ρωμαϊκὴν εἰς τοὺς τόπους τῆς αὐθέντίας τῆς Βένετίας, με τρόπον ὅτι πάντωτε καὶ αἰώνίως να ἐνα ρωμαϊκά καὶ εἰς ἱεροῖς ρωμαίους, χωροῖς ἐνάντιώτιτι, διὰ τὰς ψυχὰς τῶν αὐθέντων τὸν γωναιῶν μου καὶ τον εδικῶν μου καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν. Ἀκόμη, να ἐξαγοράσουν ἐνα ἀμάλοτον ἀπο τοὺς τούρκους χριστιανῶν καὶ να το ἐλευθέρῶσουν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς κυρα Φροσύνης, τῆς ἀδελφοῖς μου, καθὼς το ἐπάφεικεν ἐν τι ὥρα του θανάτου αὐτῆς

